

ἀνοιξιν νέας ὁδοῦ, εἶδα στήλης λίθου Πεντελησιῶν
ἄνω τεμάχιον ἀκρογωνιαῖον, ὕψ. 0,27, πλάτ. 0,28,
πάχ. 0,13. Ἔσωζε μέρος ἀετώματος, ἐν ᾧ καὶ
γλυπτὸν στέφανον, ἐπὶ τῆς κυρίας δ' ἐπιφανείας,
γράμμασι τῶν πρὸ Χριστοῦ Ῥωμ. χρόνων, τὴν
ἐξῆς ἀρχὴν ψηφίσματος:

Ἐπὶ Νικοδήμου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Αἰγείδος τρίτης
[πρυτανείας,
ἢ Ἐπιγένους Ἐπιγ(ένου Οἰναῖος ἐγραμμάτευεν . . . ὧνος
ἔκτει ἰσ(τ)αμέ(νου) . . . τῆς πρυτανείας . . .
Τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν καὶ
5 σ)υνπροέδρου(ι) Ὁ δαίνα εἰ-
πεν· ἐπειδὴ

Τὰς συμπληρώσεις ἔθεσα λαβὼν ἐκ τοῦ ψηφί-

σματος τοῦ ἐν C. I. A. II, ἀρ. 471, (παράβαλε καὶ
τὸν αὐτόθι ἀρ. 472): διότι ὁ ἀρχὼν Νικοδήμος
μετὰ τοῦ γραμματέως Ἐπιγένους ἐν ἐκείνῳ πρῶ-
τον ἀνεγνώσθησαν, μετ' ἄλλης ὁμοῦς ἡμέρας μη-
νός. Ἔθεσε δὲ ὁ Dumont ἐν *Fastes éponymiques
d'Athènes* τὸν Νικοδήμον εἰς τὸ ἔτος 136 πρὸ Χρι-
στοῦ· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο πάντῃ βέβαιον.

Τὸν λίθον ὅτε εἶδα καὶ ἀντέγραψα, ἠθέλῃσα καὶ
νὰ τὸν ἀγοράσω ὑπὲρ τῆς Ἀρχαιολ. Ἐταιρίας.
ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχα, καὶ ἀγνοῶ νῦν, ποῦ κατήνη-
σεν. Ἴσως ποτὲ ἀναφανῆται.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1885.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ

(Πίν. 8 καὶ 9)

Ἐρρήθη καὶ ἀλλαγῶς ὅτι αἱ ἐν Ἐλευσίνι ἀνα-
σκαφαὶ εἰς εὐρήματα μάλιστα ὑπῆρξαν οὐχὶ πλού-
σιαι καὶ κατώτεραι τῶν προσδοκιῶν μας (1). Τοῦ
γλυπτικοῦ κόσμου τοῦ Ναοῦ (καὶ ἂν δὲν εἶχον
τοιούτον τὰ ἀετώματα καὶ ἡ ζώνη αὐτοῦ, πάντως
ὅμως θὰ ὑπῆρχον λατρείας ἀγάλματα ὅχι ὀλίγα
καὶ ἀνδριάντες πάμπολλοι) οὐδὲν σχεδὸν διεσώθη,
οὐδὲ τῶν ὑστερωτέρων χρόνων (τῶν Ῥωμαϊκῶν)
καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπιχώσει τῆς αὐτῆς τοῦ
Ναοῦ εὑρομεν γλυπτὰ τινα ἔργα τῆς πρὸ Φειδίου
τέχνης, λείψανα τοῦ κόσμου τοῦ ἀρχαιοτέρου Ναοῦ
τοῦ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων πιθανώτατα καέν-
τος· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὀλίγα καὶ κολοβά, ὡς γινώ-
σκουσιν ἤδη οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐ-
φημερίδος (2). Χαλκᾶ εὐρήματα δὲν ἔλθον εἰς φῶς
ἐν Ἐλευσίνι διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἢ ἐλάχιστα καὶ
ταῦτα μικροῦ ἢ οὐδενός λόγου ἄξια· δὲν εὐρέθη δὲ
μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον, οὐδὲ ἐν χαλκοῦν ἀγαλ-
μάτιον (3), ἐνῶ τόσον πολλά καὶ καλά τοιαῦτα ἐξε-

χώσθησαν ἐν Ἄλτει· καὶ ὁμοῦς ἠρευνήθησαν τὰ θε-
μέλια τοῦ Ναοῦ πανταχοῦ σχεδόν, ὅπου τὸ πρᾶγμα
ἦν δυνατόν, μέχρι τοῦ στερεοῦ ἦται βραχῶδους ἐδά-
φους, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ δάπεδον τοῦ Σηκοῦ τὸ
πρὸς ἀνατολάς, ὅπερ εἶχεν ἔκπαλαι ἐπιχωσθῆ χάριν
ἰσοπεδώσεως (1). Ἐξ ἀρχαιοτάτων, ὡς φαίνεται,
χρόνων ἐν πολλῇ χρήσει οὔσα ἐν Ἐλευσίνι ἡ πη-
λοπλαστικὴ ἀντικαθίστα διὰ τῶν προϊόντων τῆς
τῆς χαλκουργικῆς· καὶ τῶ ὄντι, ὡς ἤδη ἐση-
μείωσα, πῆλινα εἰδῶλια εὑρομεν ἱκανὰ τὸν ἀριθ-
μὸν καὶ θραύσματα (ἀλλὰ μόνον θραύσματα δυστυ-
χῶς καὶ οὐδὲ ἐν λόγου ἄξιον ἀκέραιον) ἀγγείων (ἐν
οἷς καὶ τινα τεμάχια πινακίδων) πάμπολλα (2).
Ἀλλὰ καὶ τούτων τὰ περισωθέντα ἡμῖν εἶναι σχε-
δὸν πάντα προϊόντα τέχνης τῶν πρὸ Φειδίου χρό-
νων τὰ θραύσματα μάλιστα τῶν ἀγγείων ἀποστα-

χρήμασι τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας καὶ κατατέθη ἐν τῇ Συλλογῇ τῇ ἐν τῇ
Πολυτεχνείῳ (χαλ. ἀρ. 1005) εὑρεθὲν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν θέσει 1/2
ὧραν μακρὰν τοῦ χωρίου κειμένη ὡς ὁ πωλήσας μοι αὐτὸ χωρικὸς με-
διεθεβαίωσε.

(1) Περὶ ταύτης τῆς ἰσοπεδώσεως θὰ βηθῶσι τὰ δέοντα ἐν ταῖς
Πρακτικαῖς τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας τοῦ λήξαντος ἔτους.

(2) Παράβ. Πρακτ. Ἀρχ. Ἐταιρίας τοῦ 1883 σελ. 61.

(1) Παράβ. Πρακτ. τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1883 σελ. 66.

(2) Παράβ. Ἀρχ. Ἐφ. 1883 σελ. 93, καὶ 1884 σελ. 179 κ. ἔξ.

(3) Ἠγοράθη μόνον χαλκοῦν ἀγαμάτιον γυναικίον πρὸ ἔμοῦ

λοῦσι πλήρη σχεδὸν σειρὰν ἀπὸ τῶν Μυκηναϊκῶν μέχρι τῶν ἐρυθρομόρφων τοῦ 6^{ου} ἡμίσεος τοῦ 5^{ου} π. Χρ. αἰῶνος.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως καὶ πολυτιμότερας ὕλης, ἀργύρου (1) καὶ χρυσοῦ δηλ. τεχνουργήματα, ἤλθον τινα εἰς φῶς ἐν ταῖς ἐλευσινιακαῖς ἀνασκαφαῖς, ἱκανὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ μαλακῆς τινὸς λευκῆς ὕλης ὡς τὸ πολὺ σκαραβαίων, περὶ ὧν, ὡς καὶ περὶ ἄλλων τινῶν εὐρημάτων, θὰ γίνῃ λόγος ἐν εὐθετωτέρῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ. Ἐν τῷ ἀνά χειρας τεύχει τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδος δικαίαν, ὡς ἐλπίζομεν, ἐκπληροῦντες εὐχὴν τῶν φιλαρχαίων αὐτῆς ἀναγνωστῶν δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας θραυσμάτων τινῶν ἀγγείων καὶ πινακίδων καὶ τῶν κάλλιστα διατηρουμένων ἐξ ἐλάσματος χρυσοῦ κοσμημάτων.

Ἐν τῷ Πίνακι 9 ἀπεικονίσθησαν εἰς τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ πραγματικοῦ αὐτῶν μεγέθους τὰ κάλλιστα διατηρούμενα τῶν ἀγγείων, ὧν ἱκανὰ εὑρομεν θραύσματα καὶ τῶν ὁποίων ἀληθῶς καὶ τὸ σχῆμα εἶναι περιέργον καὶ ἢ χρῆσις οὐχὶ πάνυ εὐνόητος (2). Βαναυσικὰ κατὰ τε τὸν πηλὸν καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὐδὲν φέρουσι γάνωμα· εἰσὶν ὅμως καὶ τινα (τὰ τοῦ σχήματος 6) ἐπιχειρισμένα διὰ λεπτοῦ λευκοῦ χρίσματος οὐχὶ ἀνεξιτήλου, ἐφ' οὗ εἰσι γεγραμμένα δι' ἐρυθροῦ ἢ κυανοῦ χρώματος, ὡσαύτως οὐχὶ ἀνεξιτήλου, ἀπλᾶ τινα γραμμικὰ σχήματα· (3) ἔνια δὲ (τῶν τοῦ σχήμα-

(1) Τῶν ἐξ ἀργύρου πραγμάτων ἄξιον ἰδίως μνείας ἐσχάτως εὑρεθὲν εἶναι πόρπη εἰς σχῆμα βόδακος, ἐφ' οὗ εἶναι ἐπιεκολλημένη ἢ μάλλον ἐπικαρφωμένη ἀνάγλυπτος γυναικεία (;) κεφαλὴ ἀρχαῖκή πάνυ τὴν τέχνην καὶ τὴν μορφήν· ἡ κεφαλὴ συνεδέετο εἴτε διὰ κόλλης εἴτε ἄλλως πως (τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον νὰ διακριθῇ) πρὸς βελόνην ἢ τοὶ καρφίδα, ἣτις διερχομένη διὰ τῆς κατὰ τὸ κέντρον τοῦ βόδακος ὅπῃς ἐκάμπτετο ὀπισθεν πρὸς τὰ ἄνω καὶ συνεκολλᾶτο πρὸς τὸ σῶμα τοῦ βόδακος καὶ ἔπειτα καμπτομένη καὶ πάλιν πρὸς τὰ ἔμπροσ ἀπετέλει τὸ ἄγκιστρον· ἡ πόρπη σώζει ζωρὰ ἔχνη ἐπιχρυσώσεως. Νομίσματα ὡς γνωστὸν εὑρομεν ὀλίγα (Πρακτ. τοῦ 1882 σελ. 101 καὶ Mittheilungen d. D. In. 1884 σελ. 357). Ἐν ταῖς τοῦ παρόντος ἔτους ἀνασκαφαῖς εὑρομεν καὶ ἄλλα 10 χρυσοῦ Βυζαντινὰ νομίσματα ἐν τῷ διαπέθῳ τοῦ Ναοῦ πλησίον τοῦ VI κίονος τῆς 5ης σειρᾶς.

(2) Τὸ σημειωθὲν διὰ τοῦ ἀριθ. 5 ἔχει συμπληρωμένον τὸ ἕτερον αὐτοῦ οὖς (τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὄρνυτος) καὶ ἐν μέρει τὸν πόδα ὡς καὶ τινα τῶν κοσμημάτων του. Τὰ ὑπ' ἀριθ. 8 καὶ 9 περιεσώθησαν ἡμῖν ὄλας σχεδὸν σῶα.

(3) Τούτων ὁ πηλὸς εἶναι καλλίτερος καὶ κάλλιον ἐψημένος. Τὸ δὲ λευκὸν τῶν ἐπιχρίσμα στερεώτερον μὲν πως τοῦ ἀπαντῶντος καὶ ἐν

τος 5) περιήλθον ἡμῖν σώζοντα χρυσώσεως ἔχνη μάλιστα κατὰ τοὺς κατὰ τὰ ὦτα (τοὺς δίκην κηροπηγίων πεπονημένους) κοτυλίσκους. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον αὐτῶν εἶναι βεβαίως ἡ διακόσμησις διὰ τῶν μικροτέρων ἐκείνων τῶν πρὸς θηλῆς ὀκτάποδος ὁμοιαζόντων κομβίων ἢ κοτυλίσκων, ὧν τὸ μέγεθος ἱκανῶς ποικίλλει ἐν τοῖς περισωθεισὶν ἡμῖν θραύσμασι (1). Τὰ διὰ τῶν ἀρ. 8 καὶ 9 σημειωθέντα εἶναι, ὡς ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας διδάσκει, διάτρητα ἐπικαλύμματα ὁμοίων ἀγγείων. Οἴκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουσι τοιαῦτα καὶ διὰ τὰ ἀγγεῖα τοῦ σχήμ. 6 ἄνευ διακοσμήσεως, ποικιλίαν δὲ τινα μόνον κατὰ τὰς ὁπὰς ἐμφαίνοντα. Ἀλλ' ὑπῆρχον, ὡς φαίνεται, καὶ τινα αὐτῶν ἐκπληροῦντα καὶ ἄνευ καλύμματος ἢ τοὶ πώματος τὸν σκοπὸν τῶν· καὶ τῷ ὄντι τὸ ἀπεικονισθὲν κατὰ τὸν ἀριθ. 7 ἔχει τινα κατὰ τὸ χεῖλος τοῦ στομίου τοῦ ἀπόφυσι, ἐξ ἧς ὑποδεικνυομένης πως καὶ ἐν ἄλλοις παραδείγμασι μετὰ πιθανότητος εικάζεται ὅτι ὑπῆρχέ τις λαβὴ ἐκεῖ ἄνω κατὰ τὸ στόμιον, οἷα καὶ ἢ τῶν παρ' ἡμῖν νῦν ἐν χρήσει καλαθίσκων.

Πλὴν ὀλίγων τὰ λοιπὰ πάντα τῶν εἰρημένων ἀγγείων φέρουσι κατὰ τὴν περιζωννύουσαν τὴν κοιλίαν των, δίκην στεφάνης, προεξοχήν των, τὰ μὲν τέσσαρας, ἄλλα δὲ ἐξ καὶ τινα ἴσως καὶ πλείονας καθέτους μικρὰς ὀπίς, αἵτινες καὶ ἐδηλώθησαν ἀρκετὰ σαφῶς καὶ ἐν ταῖς εἰκόσι· ἐκ τῶν ὁπῶν τούτων ἠδύνατο βεβαίως καὶ ν' ἀναρτῶνται ταῦτα εἴτε διὰ νήματος εἴτε καὶ διὰ λεπτοῦ μεταλλίνου σύρματος. Ἀλλὰ καὶ οἱ πόδες τῶν πλείστων αὐτῶν, κοῖλοι ὄντες ἔσωθεν, φέρουσι δύο ἀντικειμένους ἀλλήλαις ὀπὰς (διαμ. 0,002-0,003), αἵτινες καὶ ἐδηλώθησαν ἐν τῇ προκειμένῃ ἀπεικονίσει τῶν ἀγγείων ὡς οἷόν τε σαφῶς.

Ὅσον ἐγὼ οἶδα οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἐγένοντα γνωστὰ ὅμοια ἀγγεῖα. Τὰ πλείστα δὲ τῶν ἡμετέρων εὑρέθησαν εἰς βάθος 2,00-2,50 Γ. Μ. ὑπὸ τὸ τοῖς πηλῖνοις εἰδωλοῖς, ἀλλ' ὄχι τόσον στερεὸν ὅσον τὸ τῶν νεοκρῶν ληψίων.

(1) Ἐν τοῖς τοῦ ἀπλουτέρου σχήματος ἀπαντᾷ τις ἀληθῶς ἀπλουστέρα διακόσμησις ἐκ μικρῶν ἀρτοειδῶν κομβίων μὲ λακκίσκους ἐν τῷ μέσῳ καὶ εἴτε ἐν συνεχεί σειρᾷ εἴτε καὶ κατὰ συμπλέγματα ἀνά πέντε τεθειμένων. Ἴσως ἐν προσεχεί τινι τεύχει τῆς ἐφημερίδος ἀπεικονίσωμεν καὶ τινα τούτων, ὅπως παράσχωμεν ὡς οἷόν τε πληρεστέραν ἐννοίαν αὐτῶν τοῖς μὴ δυναμένοις νὰ ἴδωσι τὰ πρωτότυπα.

δάπεδον τῆς Στοᾶς τοῦ Φίλωνος ἦτοι 1,00-1,50 ὑπὸ τὴν πλακόστρωσιν τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ καὶ εἰς στρώμα χρώματος, ὅπερ ἔφερε ζωηρὰ ἔγχρη καύσεως, κατὰ τὴν θέσιν τὴν μεταξὺ τῶν γραμμῶν ρ καὶ σ ἐμπεριλαμβανομένην (1). Αὐτῶν δὲ τῶν ἀγγείων τινὰ ἦσαν πεπληρωμένα τέφρας ἀνθράκων καὶ σώζει καὶ νῦν ἐτι ἔγχρη αὐτῆς τὸ ἀπεικονισθὲν κατὰ τὸν ἀριθ. 6. Ὀλίγα δὲ καὶ ταῦτα τῶν τοῦ ἀπλουστεροῦ ἰδίως σχήματος (6) εὐρέθησαν καὶ κατὰ τὴν ἐπίχρωσιν τὴν μεταξὺ τῆς ΒΑ¹⁶ γωνίας τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου εἰς διάφορα βάθη καὶ τινὰ ψαύοντα σχεδὸν τὸ βραχῶδες ἔδαφος.

Περὶ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν· τὰ περισθῆντα μάλιστα ἡμῖν θραύσματα ὡς ἐκ τοῦ τύπου τῆς εὐρέσεώς των θεωρῶ ἀρχαιότερα τῆς Φιλωναίου Στοᾶς· οὐδὲν ὁμοίως τὸ κωλύον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ τύπος αὐτῶν ἔκπαλαι ἐν χρήσει ἐξηκολούθησεν ὡς ὁ αὐτὸς καὶ κατόπιν, εἰ καὶ δὲν ἐξεχώσθησαν ὁμοία ἐκ στρωμάτων γῆς τῶν μεταγενεστέρων (τῶν Ῥωμαϊκῶν λ. χ.) χρόνων (2). Ἄλλ' ὅποια τις ἦν ἀράγε ἢ χρῆσις αὐτῶν; Δύο εἶδη ἀγγείων μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἰδίως εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια χρήσιμα ὁ κέρτος καὶ ἡ πλημοχόη· ἀλλ' οἰοῦντο καὶ ἂν ἦτο τὸ σχῆμα αὐτῶν (3), οὐδὲν κοινὸν δύνανται νὰ ἔχωσι πρὸς τὰ ἡμέτερα ἀγγεῖα ἅτινα οὐτε εἰς τὸ νὰ πληρῶνται ὑγροῦ τινος, ὡς ἡ πλημοχόη (4), εἰσι κατάλληλα,

(1) Παράβ. Πρακτ. τοῦ 1882 σελ. 89, σημ. 2 καὶ τὸ ἐκεῖ προσηρητημένον διάγραμμα.

(2) Εἶχα γράψαι τ' ἀνωτέρω, ὅταν ἐξετάζων καὶ τὰ ἐν τῷ Ἐλευσινιακῷ Μουσείῳ ἐναποκείμενα θραύσματα ἀνεῦρον ἐπιπέδιμα ἦτοι πῶμα σχεδὸν σῶον τῶν τοῦ ἀπλουστεροῦ (6), ὡς εἰκάζω ἐκ τοῦ λευκοῦ ἐπιχρίσματος τοῦ, εἶδους, ὅπερ κατὰ τὴν προεξέχουσαν κατὰ τὸ στόμιον ζώνην φέρει ὀξεῖ ὀργάνῳ ἐγκεχαραγμένα ἐπὶ νωποῦ ἐτι τοῦ πληοῦ τάδε τὰ γράμματα:

ΚΙΤΤΛΙ

ἅτινα πανομοιότυπως διάξυλογραφημάτων ἀποδίδονται ἐνταῦθα Τίθηθελ νὰ σημάνη δι' αὐτῶν ὁ γράψας ἀγνοῶ, διότι οὐδὲ τὸ παραπάν ἐνοῶ τὸ 5^{ον} ἢ μᾶλλον 6^{ον} γράμμα.

(3) Παράβ. Lenor. R. Ar. ἢ Εἰ. σελ. 53-55 καὶ σελ. 397-400.

(4) Πλημοχόη, σκεῦος κεραμεῶν βεμβικῶδες, ἔδρατον ἡσυχῆ, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσιν, ὡς φησι Πάμφιλος· χρῶνται δ' αὐτῷ ἐν Ἐλευσίνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας· ἐν ἣ δύο πλημοχόας πληρώσαντες τὴν μὲν πρὸς ἀνατολᾶς, τὴν δὲ πρὸς δυσμᾶς ἀνιστάμενοι ἀνατρέ-

οὔτε πρὸς τὸν σκοπὸν, πρὸς ὃν φαίνονται μεταχειριζόμενοι οἱ μύσται τὸν κέρτος (1), τῶν κοσμούντων τὰ πλεῖστα αὐτῶν (οὐχὶ δὲ πάντα, ὡς ἐσημείωσα) κοτυλίσκων (ἂν ἐπιτρέπηται νὰ ὀνομασθῶσιν οὕτω) πρὸς οὐδένα πρακτικὸν σκοπὸν, ὡς νομίζω, πεποιημένων. Κατὰ τὴν γνώμην μου οὐδὲν ἄλλο ἦσαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγγεῖα ἢ θυμιατήρια καὶ πρὸς τοιαύτην τινὰ χρῆσιν ἦσαν ὄντως καταλληλότατα τὰ διάτρητα αὐτῶν ἐπικαλύμματα· ὅτι δὲ θυμιατηρίων πολλὴ καὶ συγγῆ ἐγένετο χρῆσις καὶ ἐν τοῖς ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῖς οἴκοθεν ἐννοεῖται.

Ἐν τῷ Πίνακι 9 ἀπεικονίσθησαν δύο ἐπιθραύσματα ἀγγείων εἰς τὸ πραγματικὸν αὐτῶν μέγεθος σημειωθέντα διὰ τῶν ἀρ. 10 καὶ 11. Τὸ ἕτερον τούτων (2) ἐκρίθη ἄξιον δημοσιεύσεως μετ' εἰκόνος ὅχι μόνον διὰ τὴν κατὰ τὸ στόμιον αὐτοῦ ἐπιγραφὴν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τοῦ ἀγγείου τὴν περιεργὸν κατασκευὴν ἀπομιμουμένου θαυμασίως θαλάσσια ὄστρακα τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα νῦν χηβάδια. Κεῖμα τῷ ὄντι ὅτι δὲν περιεσώθη ἡμῖν ἢ τὸ μικρὸν τοῦτο θραῦσμα τοῦ ἀγγείου, οὗ ὁμοίον δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ τῆς Ἐταιρίας Συλλογῆς· ὁ λαιμὸς καὶ τὸ στόμιον αὐτοῦ ἔσθθεν τε καὶ ἔξωθεν φέρει λαμπρὸν μέλαν γάνωμα, ἀλλὰ τὸ χεῖλος ἀφέθη ἐρυθρὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἶναι μέλανι χρώματι καὶ ἐπιμελῶς γεγραμμένα τὰ Φιντίας ἐποίησεν. Ὁ τεχνίτης δὲν εἶναι ἀγνώστος (Klein, Griechische Vasen mit Meistersignaturen σελ. 78), ἀλλὰ νῦν τὸ πρῶτον, ὡς φαίνεται, γίνεται γνωστὸν ὅτι καὶ αὐτὸς οὐχὶ μόνον τοῦ ῥήματος ἔγραψεν ἔκαμε χρῆσιν (3).

πουσιν ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικὴν μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ ὁ τὸν Περιόλου γράψας . . . λέγων οὕτως,

ἵνα πλημοχόας τάσθ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφῆμως προχέωμεν.

(Ἀθην. 11. 93. Ἴδε καὶ Πολυδ. Ὀνομ. 10, 74).

(1) Κέρτος, ἄγγος κεραμεῶν ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, ἐν οἷς εἰσι μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πισοί, λάθυροι, ὄγροι, φακοί· ὁ δὲ βραστάσας αὐτό, οἶον λιανοροσῆσας, τοῦτων γέεται . . . (Ἀθην. 11, 52 καὶ 56).

(2) Εὐρέθη ὅπου καὶ τὰ πλεῖστα ἄλλα τὰ φέροντα γραφὰς θραύσματα κατὰ τὰ βορειοανατολικά του Περιόλου.

(3) Παράβ νῦν Klein ἔ. ἀ. σ. 7 καὶ ἐξῆς. Ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν ὅτι τὸ ἐν τῇ Arch. Zeitung 1884 σελ. 251 Φιλτίας ἐποίησεν. ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἂν Φιλτίας καὶ Φιντίας εἶναι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τεχνίτης, θεωρῶ παραδρομῆς ἢ τοῦ τύπου ἀμάρτημα, ἀφοῦ καὶ ὁ Klein (σελ. 78) καὶ ὁ Brunn (Künstler Gesch. 2, σελ. 728) καὶ ὁ Jahn (Vasensammlung n. 401) ἔχουσι Φιλτίας ἔγραψεν.

Τὸ σημειωθὲν διὰ τοῦ ἀριθ. 11 (1) ἐκρίθη ἄξιον δημοσιεύσεως μετ' εἰκόνας καὶ ὡς δεῖγμα οὐκ εὐκαταφρόνητον τῆς δι' ἀναγλύπτων ζώων κοσμήσεως τῶν ἀγγείων καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς τέχνης καὶ διότι ὅμοιον ἄλλο ἐν τῇ τῆς Ἑταιρίας Συλλογῆ δὲν κατώρθωσα ἐγὼ ν' ἀνεύρω· τὰ μετ' ἀναγλύπτων μορφῶν κεκοσμημένα ἀγγεῖα τῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖο Συλλογῆς φαίνονται μοι νεωτέρων χρόνων καὶ διαφόρου τέχνης προϊόντα· αἱ ἐπ' αὐτῶν ἀναγλυπτοὶ μορφαὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔκτυποι καὶ πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀγγείου ἤττον ὀργανικῶς συνδεδεμένοι, τὰ δὲ ἐπ' αὐτῶν χρώματα, ἔπου τοιαῦτα ὑπάρχουσι, ἅτε, ὡς φαίνεται, μετὰ τὴν ὄπτησιν τοῦ ἀγγείου ἐπιτεθειμένα εἶναι ἐξίτηλα· ἐν τῷ ἡμέτερω θραύσματι ὁ τύπος εἶναι ταπεινὸς καὶ φαίνεται ἀποτελῶν ἀναπόσπαστον τοῦ ὅλου ἀγγείου μέρους, τὰ δὲ χρώματα τῆς γλαυκός (δι' ὧν ὁ τεχνίτης προσεπάθησε ν' ἀπομιμηθῇ τὴν φύσιν) εἶναι ὡς καὶ τὸ ἔσωθεν τε καὶ ἔξωθεν μέλαν γάνωμα τοῦ ἀγγείου στερεώτατα (2).

Ἐν τῷ Πίνακι 8 ἀπεικονίσθησαν εἰς τὸ πραγματικόν των μέγεθος τρία τεμάχια 1, 2 καὶ 3 μὴ προσαρμόζοντα ἀγγείου ὁμοίου πρὸς τὰ εὑρεθέντα ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις ἐντὸς τάφου καὶ δημοσιευθέντα μετ' εἰκόνας ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι (3). Τὰ ἐν ἐκείνοις εἰκονιζόμενά εἰσιν ἕλως ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου εἰλημμένα καὶ μαρτυροῦσι τέχνην χρόνων (περιττὸν καὶ νὰ τὸ εἶπω) τῶν μετὰ τὸν Ε'. π. Χρ. αἰῶνα (4). Τὰ ἡμέτερα θραύσματα δὲν δύ-

(1) Εὑρέθη παρ' ἐργάτου εἰς τὰ ἀπερριμμένα ἤδη χρώματα ὅταν ἐσκάπτοντο οἱ περὶ τὸν ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοῖχον τόποι.

(2) Τὸ πτέρωμα ἐδήλωσεν ὁ τεχνίτης διὰ κίτρινολευκοῦ χρώματος μετ' στιγμᾶς ἐρυθρομελαίνας. Ἐπίσης κίτρινολευκός εἶναι ὁ βολβὸς τῶν ὀσθαλμῶν, ἐρυθρομελαίνα δὲ ἡ κόρη.

(3) Παράβ. Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. σελ. 345 καὶ Benndorf Gr. u. Sicil. Vasen σελ. 71. Ἐκεῖ ἀποτελεσθέντα τὰ ἀγγεῖα σχεδὸν ὁλόκληρα ἐκ τῶν εὑρεθέντων θραυσμάτων ἀπεικονίσθησαν οὕτως, ὥστε νὰ δηλωθῆ σαφῶς τὸ σχῆμα αὐτῶν. Τῶν ἡμετέρων θραυσμάτων ἐπροτιμήθη ἡ ἐπίπεδος ἀπεικόνισις πρὸς σαφεστέραν τῶν εἰκονιζομένων δηλωσιν. Ὁ βλέπων τὰ πρωτότυπα καὶ παραβάλλον αὐτὰ πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι τῶ ὄντι ἀνήκον εἰς ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος· τὰ δὲ φουλλοειδῆ ἢ φολιδοειδῆ κοσμήματα τὰ ἐγκεχαραγμένα ὄξει ὀργάνῳ, ἐνθ' ἀκόμη ὁ πηλὸς ἦν νωπός, εἶναι σχεδὸν ἀπαράλλακτα.

(4) Ἐννοῶ τὰς παραστάσεις τὰς ἐπὶ τῶν δύο ἀγγείων τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημερίδι· κατόπιν εὑρέθησαν καὶ ἄλλα (τὸ ὅλον εἶσι πέντε νῦν τὰ ἐν τῇ Συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖο κατατεθειμένα) καὶ ἐν ἐνὶ τούτων αἱ μορφαὶ εἶσι μελαίνα· ἐπὶ κίτρου ἑδάφους.

νανται ἢ νὰ ὦσι κατασκευάσματα ἀρχαιοτέρων χρόνων, λείψανα πιθανῶς καὶ ταῦτα (ὡς καὶ πάντα σχεδὸν τὰ λοιπὰ θραύσματα ἀγγείων τὰ εὑρεθέντα ἐν τῇ ἐπιχώσει τῇ μεταξὺ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Στερεοδάτου τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου) τῆς ἀποσκευῆς τοῦ ὑπὸ τῶν Περσῶν καέντος ἀρχαιοτέρου Ναοῦ.

Τὸ ἔδαφος τοῦ ἀγγείου ἦν ἐρυθροξανθὸν (1), αἱ δὲ ἐπ' αὐτοῦ μορφαὶ μέλαιναί, πλὴν τῶν γυμνῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἅπερ σύμφωνα μετὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης τοῦ λευκαὶ πρὸς τὸ ὠχρὸν ἀποκλίνοντα ἔγραψεν ὁ τεχνίτης. Διὰ λευκοῦ ἐπίσης χρώματος ἀπεικόνισε καὶ τοὺς τελαμῶνας καὶ ἄλλα τινα κοσμήματα τῶν μορφῶν καὶ τοῦ ἀγγείου ἐν γένει· ἀλλὰ καὶ ἰώδους χρωματισμοῦ ἔκαμε χρῆσιν καὶ ὁ ἡμέτερος ἀγγειογράφος (2) ὄχι σμικράν· ἰώδης εἶναι λ.χ. ὁ φρύγιος πῖλος τῆς σωζούσης ὁλόκληρον τὴν κεφαλὴν μορφῆς, ὁ πῶγων τῆς κεφαλῆς τοῦ Σατύρου τῆς κοσμούσης ὡς ἔμβλημα τὴν ἀσπίδα, αἱ ἀντυγες αὐτῶν, φάλαρά τινα, αἱ οὐραὶ τῶν ἵππων κτλ. Καὶ τινα μὲν τούτων ἴσως ὄχι ἀτόπως ἰώδη ἔγραφον οἱ τεχνῖται τῶν χρόνων τοῦ ἡμετέρου ἀγγείου, ἀλλὰ τὰς οὐρὰς τῶν ἵππων, τοὺς πῶγωνας καὶ εἴτε ἄλλο τοιοῦτον μόνον τέχνη κατὰ συνθήκην ἀναπαριστῶσα τινα τῶν πραγμάτων πρὸς διάκρισιν ἠδύνατο νὰ ζωγραφῆ· κατὰ τὰλλα καὶ ὁ ἡμέτερος ἀγγειογράφος καίπερ ἀναμφιβόλως ἀρχαῖκός, δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἀδέξιος· τὸ περιγράμμα μάλιστα τῶν ἵππων δὲν εἶναι κακόν.

Ὅτι αἱ εἰκονιζόμεναί εἰσιν Ἀμαζόνες εὐνόητον· γνωστὸν δὲ ὑπόσον ἀγαπητὸν θέμα ἦσαν τοῖς Ἀττικοῖς τεχνῖταις τὰ κατὰ τοὺς μύθους των. Ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀγγεῖῳ εἰκονίζοντο, ὡς φαίνεται, οὐχὶ μαχόμεναί, ἀλλ' εἰς μάχην προσκαλούμεναί. Καὶ τί ἄλλο τῷ ὄντι ἠδύνατο νὰ σαλπίζωσιν αἱ δύο ἐκεῖναι αἱ πεζαὶ καὶ ἡμιωπλισμέναί ἢ τὸ προσκλητήριον; Τὰ παρ' αὐτάς γράμματα οὐδεμίαν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἀποτελοῦσι λέξιν πράγματός τινος σημαντικῆν· γνωστὸν δὲ ὅτι οὐχὶ σπανίως ἀπαντῶσιν ἐν ἀγγείοις τοιαῦτα παντὸς νοῦ ἄμοιρα γράμματα. Ἴσως ὅμως ἐνταῦθα διὰ τῶν ἀνθρώπων

(1) Ἐσωθεν τὸ ἀγγεῖον ἦν ὅλως ἀγάνωτον.

(2) Παράβ. Ἀρχ. Ἐφημ. 1885, σελ. 53 Πίν. 3.

τούτων φωνῶν ἠθέλησεν ὁ τεχνίτης πολεμικὰς κραυγὰς βαρβάρου λαοῦ νὰ υποδηλώσῃ. Τὰ παρὰ τὰς μὴ ἐφρίππου ἀπομιμοῦνται μάλιστα κάπως αὐτὸν τὸν ἦχον τοῦ σαλπίσματος.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐν τούτῳ τῷ τεύχει τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδος δημοσιευόμενα θραύσματα ἀγγείων ἄλλοτε δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ἴσως θὰ καταστήσωμεν δι' εἰκόνας γνωστὰ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς. Ἀλλὰ τοῦ λόγου ἀρχόμενος ἐσημείωσα ὅτι καὶ πινακίῳ τεμάχια ἦλθον εἰς φῶς ἐν ταῖς Ἐλευσινιακαῖς ἀνασκαφαῖς (ὀλίγα δυστυχῶς καὶ ταῦτα ἠκρωτηριασμένα) τούτων δὲ καὶ δημοσιεύομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο τὰ περιεργότερα ἐκ τῶν εὑρεθέντων μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν εἶχον σχεδιογραφηθῆ οἱ πίνακες.

Ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῶν (Πίν. 8, 4) κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, σωζομένῳ, εἰκονίζονται δύο γυναῖκες ὄρθιαι καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει, ὡσεὶ ἢ πρὸς τὰριστερὰ τοῦ ὄρθουτος (ἦτις καὶ νεωτέρα πως φαίνεται οὔσα) ἀκροῦται τῆς ἐτέρας σοβαρῶς πρὸς αὐτὴν λαλούσης καὶ οἰοεὶ παραγγελίας τινὰς ἢ διαταγὰς διδούσης, ὡς ἢ ἀνύψωσις τῆς δεξιᾶς χειρὸς φαίνεται υποδηλοῦσα ἢ πρὸς τὰριστερὰ εἶχε καὶ τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὰ κάτω καὶ ἴσως συμπεπλεγμένας ἀλλήλαις, ὡς ποιοῦσι τοῦτο συνήθως οἱ προσεκτικῶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἀκρωμένοι τινος.

Περὶ τῆς καθόλου τέχνης τοῦ πινακίου περιττὸν καὶ νὰ κάμω λόγον· ἀπλοῦν ἐπὶ τῆς εἰκόνας βλέμμα διδάσκει ὅτι ὄχι μόνον ὁ ῥυθμὸς αὐτοῦ εἶναι πάνυ ἀρχαῖκός, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργασία ἐπιπόλαιος καὶ ἡμιστά ἐπιμελής. Αἱ μορφαὶ ἐπὶ κίρροῦ ἐδάφους εἶναι βεβαίως ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν μέλαιναί, ἀλλὰ πλὴν τῶν γυμνῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἅτινα, ὡς εἶδος, λευκὰ ἔγραψεν ὁ τεχνίτης, καὶ τὸ ἔνδυμα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ γυναικὸς καθ' ὅλον τὸν θώρακα ἔχει ἰώδες χρώμα· ἴσως δὲ καὶ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ἔνδυμα τὸν αὐτὸν εἶχε χρωματισμὸν, διότι πλὴν τῆς κατὰ τὸν λαιμὸν ὤας ἰώδη ἐχούσης χρωματισμὸν, καὶ στίγματά τινά τοῦ αὐτοῦ χρώματος εἶναι διακεχυμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ θώρακος, ἅτινα δὲν φαίνονται τεθέντα κόσμου χάριν, οὐδὲ πάλιν δύνανται νὰ υποθελώσιν ὡς ἐξ ἀπροσεξίας προσελθόντα· διὰ ταινιῶν δὲ ἡ ἀπλῶν γραμμῶν ἰώδους ἢ λευκοῦ χρώματος κοσμεῖται καὶ τὸ πλοσιθεῖς κά-

λυμμα τῆς κεφαλῆς ἀμφοτέρων τῶν γυναικῶν (1). Παρὰ τὰς κεφαλὰς τῶν εἰκονιζομένων, κατ' αὐτὰς τὰς ὀπίς, ἀφ' ὧν τὸ πινακίον ἀνηρτάτο, ἔγραψεν ὁ τεχνίτης δύο δυσδιάκριτα (στεφάνους;) πράγματα ὡς κρεμάμενα.

Τὸ δὲ ἐν Πίν. 9 (12 καὶ 12^a) ἀπεικονισθὲν πινακίδος τεμάχιον εἶναι διὰ τε ἄλλα καὶ διότι ἔφερον ἀμφοτέρωθεν γραφὰς περιέργων (2). Καὶ ἐν μὲν τῇ ἐτέρα

(1) Διὰ γραμμῆς λευκοῦ χρώματος χωρίζεται καὶ ἡ ὤα ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἐνδύματος· δύο δὲ ἄλλα ἰώδους χρωματισμὸς στήματα κατ' αὐτὴν τὴν μελαιναν κόμην ἀμφοτέρων τῶν εἰκονιζομένων τί ἄλλο δύναται νὰ σημαίνωσιν ἢ ὅτι ἐκεῖ κατὰ τοὺς ὤμους ἢ κόμη διαχωριζομένη ἐπιπλοκάμους ἄφινε νὰ φαίνεται τὸ ἰώδες ἔνδυμα; Ἴν τῇ πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπάρχουσι κατὰ τὴν τῶν μαστῶν περίπου γύραν. ἴσως πρὸς αὐτὸ τοῦτο, εἰς ἐνδειξὴν δηλ. αὐτῶν ἦτοι τῆς θέσεώς των, δύο κυκλιθεῖς σχήματα ὑπὸ στιγμῶν λευκοῦ χρώματος ἀποτελούμενα. Ἐνεκα πυρὸς τὰ χρώματα ἐν γένει τῆς πινακίδος κατέστησαν λίαν ἀμυδρά.

(2) Τὸ πρᾶγμα ἦτο οὐχὶ σπάνιον ἐν Ἐλευσίνι, ὡς φαίνεται, διότι καὶ τρία ἄλλα τεμάχια οὔτε πρὸς ἄλληλα οὔτε πρὸς τὸ ἡμέτερον προσαρμόζοντα καὶ εὑρεθέντα τὰ μὲν δύο ἐσχάτως ἐν τῇ ἐπιχώσει τοῦ δαπέδου τοῦ Ναοῦ, τὸ δὲ τρίτον ὅπου καὶ τὸ περὶ οὗ ἐνταῦθα ὁ λόγος ἦτο ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ΒΑῆς γωνίας τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλύνθου τοῦ ἐπιχώσει, φέρουσιν ὡσαύτως ἀμφοτέρωθεν εἰκόνας. Πλὴν δὲ τούτων ἦλθον εἰς φῶς ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν καὶ ἕτερα 10-12 ἀκόμη πινακίδων θραύσματα ὧν ἄξια μνείας εἶναι 1) τρία τεμάχια προσαρμόζοντα πινακίδος λεπτῆς (πάχ. 0.002 περίπου) ἐφ' ἧς (τὸ ἔδαφος εἶναι ὡσαύτως κίρροῦ) σώζονται τὰ λείψανα γυναικείας μορφῆς διάδημα φοροῦσης καὶ τὴν κόμην ἐχούσης ὅπισθεν καθ' ὃν τρόπον ὁ δισκοβάλλος τοῦ Διπύλου (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. 1872 σελ. 480 = Overbeck G.d.Gr. Pl. I, σελ. 152) καὶ ὅπισθεν αὐτῆς ἀνδρὸς κρατοῦντος σκήπτρον· μετὰ δὲ τοῦτου καὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὄρθουτος χεῖλους τῆς πινακίδος ἀναγινώσκονται καθέτως ἦτοι ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω γεγραμμένα τὰ γράμματα ΕΝΦΙΝΕΤΟ. ἴσως δὲ εἰς τὴν αὐτὴν πινακίδα ἀνήκει καὶ ἕτερον τεμάχιον, ἐφ' οὗ σώζεται τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος μετὰ τῶν ποδῶν ἀνδρός, ὅστις ἐπίσης ἐκράτει σκήπτρον, καὶ ἀναγινώσκεται τὸ γράμμα Ν. Πιθάνον λοιπὸν ἢ ἐπιγραφὴ νὰ ἐφθέγγετο Ἐφρίλετος ἔγραψεν ἢ Ἐφρίλετος ἐποίησεν καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἕτερον ἀγνώστου μέχρι τοῦδε ἀλλαγθῆν, καθόσον ἐγὼ οἶδα, ἀγγειοπλάστον ἢ ἀγγειογράφον τὸ ὄνομα νὰ μᾶς φανερόν ἢ Ἐλευσινιακὴ πινακίς. 2) Τεμάχιον (τὰ 2/5 περίπου τοῦ ὅλου, ὡς εἰκάξω) ὅλως ἀπλῆς καὶ ἄνευ οὐδενὸς γυναικείας πινακίδος, ἐφ' ἧς ἀνάγλυπτος παράστασις ἀνδρός (τύπος ταπεινός) ἐφ' ἄρματος· τὸ ἄρμα διακρίνεται ἀκριτὰ καλῶς καὶ δεικνύει τινὰ ὁμοίότητα πρὸς τὸν τύπον μιᾶς τῶν ἐπιτυμβίων στηλῶν τῶν Μυκηνῶν (Schliemann Mycenae σελ. 140)· ἀσαφέστερόν πως διακρίνεται ὁ ἀνὴρ στάσιν ἔχων παράδοξον. ὕψων δηλ. τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ στηρίζων τὸν πόδα (τὸν δεξιόν) κατὰ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς ἐπιθυφριάδος (Helbig. Hom. Epos σελ. 90)· παράδοξον δὲ ὅτι ἐνῶ κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα οὐδένα φαίνεται φέρων ὄπλισμὸν ὁ ἀρματηλάτης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διακρίνεται τι κάλυμμα περικεφαλαῖα ὅμοιον, ἐντὸς ἐὰν τῆς κόμης μᾶλλον δηλωτικὰ εἶναι τὰ ἐκεῖ ἐνορώμενα (ἴδε καὶ κατωτέρω σελ. 182 σελ.). Τῶν ἵππων ἢ τοῦ ἵππου τὸ πλεῖστον ἐξέλιπε, δύσκολον δὲ νὰ βῆθῃ ἐν αἷ δύο μακρὰ μέχρις ἐδάφους καμπύλαι πως γραμμαὶ αἱ ψάσσαι σχεδὸν τὸν τροχὸν εἰκονίζουσι τοὺς πόδας ἢ μᾶλλον τὰς οὐράς αὐτῶν. 3) Τεμάχιον πινακίδος (τὸ ἀνώτερον ἡμισυ περίπου) ἐπίσης ἀπλῶς καὶ βαναυσικῶς εἰργασμένης, ἐφ' ἧς δύο μορφαὶ (γυναικεῖαι), ἐρυθρῷ χρωματι ἐξήτιλῳ καὶ διὰ τῆς

ἐπιφανείᾳ ὑπὲρ ἄλλων πιθανῶς δύο συμπλέγματα τὸ τοῦ Ποσειδῶνος (;) μαχομένου καὶ νικῶντος τὸν Πίγαντα Ἐφιάλτην καὶ δύο ἀκόμη συμπολεμιστᾶς του (παράβ. *Elite Céram II*, pl. XII) καὶ τὸ τοῦ Ἄρεως ἓνα ἢ πλείονας καταβάλλοντος ἀντιπάλους, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἢ παράστασις διὰ τὸ κολοβὸν τῆς πινακίδος εἶναι δυσδιάκριτος καὶ οὔτε τίς εἶναι ὁ ὄρθιος πολεμιστῆς εἶναι δυνατόν νὰ ῥηθῇ, οὔτε πρὸς τίνα ἢ τίνας μάχεται, διότι διακρίνεται μὲν κατὰ τὸ κατώτατον τῆς πινακίδος ἄκρον σκέλους ἤτοι κνήμης μέρος ἀνδρός, ὡς φαίνεται, καταβεβλημένου καὶ ἐκτάδην κειμένου, ἀλλ' ἀσαφῆς εἶναι ὁ φοιδοειδὴς ἐκεῖνος ὄγκος καὶ δύσκολον νὰ ῥηθῇ ἂν ζῶον τινὸς ἢ μᾶλλον ἀνθρώπου θωρακοφόρου τὸ κατὰ τὸν θώρακα μέρος ἠθέλησε δι' αὐτοῦ νὰ δηλώσῃ ὁ τεχνίτης καὶ ἂν οὕτως αἱ μέλαινα ἐκεῖναι γραμμῆαι αἱ ὀπισθεν τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ πολεμιστοῦ διερχόμεναι οὐδὲν ἄλλο ἢ αἶμα ἐκ πληγῆς τινὸς ἀναπηδῶν, ὡς τις τῶν ἰδόντων τὴν πινακίδα εἶπε, ἐμφαίνουσι. Ἴσως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μύθου τῆς Πίγαντομαχίας εἰκονίζετο τι καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιφανείᾳ. Τὸ ἔδαφος τῆς πινακίδος εἶναι κίτριον, μέλαινα δὲ αἱ μορφαὶ ἰώδεις ὅμως εἶναι αἱ περικημιδῆες καὶ τοῦ ἀνθρακίου μέρος καὶ τινὰ ἄλλα κοσμήματα, λευκαὶ δὲ αἱ φοιτίδες, ἃς σχηματίζει τοιαύτας περιγυρίφουσα μέλαινα λεπτὴ γραμμὴ· μέλανι δὲ χρώματι εἰσι γεγραμμένα καὶ τὰ ὀνόματα (Ἐφιάλτης, Ἄρης).

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Τὰ δὲ ἐν τῷ πίνακι 9 εἰκονιζόμενα καὶ διὰ τῶν ἀρ. 3 (α, β, γ, δ) καὶ 4 σημειούμενα εἶναι πέταλα λεπτοῦ ἐλάσματος (0,0002 περίπου) χρυσοῦ χρώματος, πορτοκαλίων μὲν ἐν τοῖς τέσσαρσι πρώτοις, κίτρινον δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ· περίξ καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς των περιθέει πάντα δίκην κρυσπέδου πλεκτὸν σύρμα· ἀλλὰ πλὴν τού-

ἐλαχίστης προστριβῆς εἶναι ἐξωγραφημένα καὶ ὅπως περιέργον τρόπον, καθ' ὃν δηλ. καὶ ὡς εἶπε κατὰ παράδοσιν ζωγραφίζομεν, ἐν παῖς ἐκκλησιαστικῆς τῶν χωρίων μάλιστα, τὰς εἰκόνας δύο συλλατρευομένων ἀγίων. Πολλοὶ τῶν ἰδόντων ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἀρχαιότητος τοῦ εὑρήματος· ἐγὼ οὐδὲ τὸ παράπαν διστάζω ὅτι εἶναι ἀρχαῖον ἔργον ὡς ἐκ τοῦ τύπου τῆς εὑρέσεως (εὑρέθη ἐν τῇ ἐπιχώσει τοῦ δαπέδου τοῦ Σηκοῦ εἰς στρώμα χύματος ἀναμειβόλως ἀρχαίου) ἀλλὰ καὶ διότι δὲν γνωρίζω ὅμοια ἔργα τέχνης οὔτε τῶν ἱστορικῶν Ἑλληνικῶν χρόνων οὔτε τῶν Βυζαντινῶν. Ἴσως προσεγγῶς δημοσιεύσωμεν καὶ ταύτης εἰκόνα.

τοῦ ἔχουσιν ἐκεῖνα μὲν (3. α, β, γ, δ) κατὰ τὴν ἄνω καὶ κάτω πλευράν των διάτρητον σωλήνα, δι' οὗ νῆμα ἢ λεπτὸν σύρμα ἠδύνατο νὰ διέλθῃ, τοῦτο δὲ (4) φέρει ὅμοιον σωλήνα κατὰ τὰς δύο μακροτέρας πλευράς του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κατὰ τὴν ὀπισθίαν του ἐπιφάνειαν εἶναι προσκεκολλημένον λεπτὸν ἔλασμα κατὰ τὰς δύο μικροτέρας του πλευράς τὴν ἄνω καὶ τὴν κάτω δηλ. οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζονται δύο μὲν ἄνω, τρεῖς δὲ κάτω κάθετοι ὀταί, δι' ὧν καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν ἠδύνατο νὰ προσραφῇ που τὸ ἡμέτερον πέταλον. Τὰ ἐπ' αὐτῶν ἔντυπα σχήματα εἶναι ἀπλᾶ καὶ εὐνόητα καὶ οὐδεμιᾶς χροίζουσι διὰ λέξεων ἐπεξηγήσεως· ἃς σημειώσω μόνον ὅτι αἱ κυκλικαὶ ἢ τριγωνοειδεῖς ἐκεῖναι κοιλότητες ἐπληροῦντό ποτε, ὡς φαίνεται, πᾶσαι διὰ μελανωπῆς τινος ὑελώδους (;) ὕλης, ἣς διεσώθησαν ἱκανὰ λείψανα. Πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἐλικοειδῆ ἢ ἄλλα γραμμικὰ σχήματα τὰ πληροῦντα τὸν λοιπὸν χώρον ἀπετελέσθησαν ἐκ μικροτάτων ὀλοχρύσων (massifs) σφαιριδίων μετὰ πολλῆς ἀληθῶς ὑπομονῆς καὶ τέχνης οὐχὶ μικρᾶς ἐπικεκολλημένων (1). Τὰ εὑρισκόμενα ὅμοια ἐν τάφοις δυνατόν νὰ ἐκόσμουσαν τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ· τὰ ἡμέτερα θὰ ἐχρησίμευον εἴτε ὡς περιδέραια, εἴτε ὡς ψάλια, εἴτε ἄλλως πως εἰς στολισμὸν ἀγαλαμάτων πιθανῶς (2).

Μεῖζονος λόγου ἄξια εἶναι βεβαίως τὰ ἐν τῷ αὐτῷ Πίνακι εἰς τὸ πραγματικὸν των ὠσαύτως μέγεθος ὑπὸ τοὺς ἀρ. 1 καὶ 2 εἰκονιζόμενα. Ἀμφοτέρων τῶν ἐλασμάτων τὸ πᾶχος εἶναι περίπου 0,0002, ὁ δὲ χρυσὸς ἦν τὸ ἐξ ἀρχῆς, ὡς εἰκάζω, κίτρινος μεταβαλὼν ἐπὶ τὸ ἐρυθρότερον χρώμα ἕνεκα πυρός. Ἀμφοτέρων δὲ τὰ τε κοσμήματα καὶ τὰ ζῶδια ἐν γένει εἶναι ἔντυπα. Τὸ ἕτερον αὐτῶν τὸ καὶ μεγαλείτερον

(1) Ἐγὼ ἀμφεβάλλον περὶ τῆς ἐπικολλησεως αὐτῶν καὶ ἐπέθεσα μήπως μευστὸς ὢν ὁ χρυσὸς διὰ μικρᾶς ὀπῆς ἐστάζετο ἐπὶ τῶν ἐλασμάτων καὶ οὕτω ἐσηματίσθησαν τὰ γραμμικὰ ἐκεῖνα σχήματα· ἀλλ' ἄνδρες εἰδικοί, οὐς ἠρώτησα, μὲ ἐβεβίωσαν περὶ τῆς ἐπικολλησεως (παράβ. καὶ *Arch. Zeitung* 1884 σελ. 110).

(2) Ταῦτα τε καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κατωτέρω εὑρέθησαν ἐν τῇ ἐπιχώσει τῇ μεταξὺ τοῦ τοίχου μ' καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου· ἐκεῖ πλησίον εὑρέθησαν ἀληθῶς καὶ δύο ταφίσκοι πανάρχαιοι, ὡς νομίζω, ἀλλ' οὐδὲν κοινὸν δύναται νὰ ἔχωσι πρὸς αὐτοὺς τὰ περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος χρυσοῦ κοσμήματα (παράβ. *Πρακτ. Ἐργ. Ἐταιρ. τοῦ 1883* σελ. 61 σημ. 4).

ἀποτελείται, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἐκ δύο τεμαχίων προσαρμοζόντων καὶ παρεχομένων, ὡς νομίζω, τὸ ὄλον ὕψος ἤτοι πλάτος (0,14 περίπου) τοῦ ἐλάσματος· τὸ ὄλον αὐτοῦ μήκος ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἦτο μείζον τῶν 0,24-0,25, Γ. Μ.

Περὶ τῆς διαιρέσεως αὐτοῦ εἰς ζώνας ἤτοι χώρας καὶ τῶν ἐλικοειδῶν ἢ ἄλλων κοσμημάτων του οὐδὲν ἔχω νὰ παρατηρήσω (1)· ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν πέντε ζωνῶν, εἰς ἃς τὸ ὄλον ἔλασμα κατὰ τὸ ὕψος ἤτοι τὸ πλάτος του διηρεῖτο, ἀπεικονίζεται τὸ τοσοῦτον σύνηθες καὶ ἀγχαπητὸν τῆ ἀνατολικῆ καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῆ ἀρχαία Ἑλληνικῆ τέχνη θέμα, λέοντες δηλ. κατὰ ἐλάσρων ἢ ἄλλων ὁμοίων κερασφόρων ζῶων ἐπιπίπτοντες. Ἡ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐλάσματι εἰκὼν ἐβλάβη κατὰ τι· οὐδὲν ἦτο δμως διακρίνονται κάλλιστα τρία κερασφόρα ζῶα καὶ ὁ λέων, ὅστις ὀρμήσας καὶ πλησιάζας ἤδη ἀπροσδοκῆτως καὶ χωρὶς νὰ ἐννοηθῆ τὸ ἐν τῶν δύο μεγαλειτέρων ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐτοιμάζεται νὰ ἐμπήξῃ τοὺς ὀξεῖς αὐτοῦ ὀδόντας εἰς τοὺς γλουτοὺς του. Τὸ θέμα ἐπαναλαμβάνετο βεβαίως τὸ αὐτὸ καὶ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος καὶ εἶναι ὄντως περίεργος καὶ ἱκανῶς ἀπλοϊκῆ τοῦ τεχνίτου ἢ ἀντίληψις τῶν γινομένων τὰ μὲν δύο μεγαλειτέρα ζῶα (2) τὰ ἐκ τῶν ὀπισθεν προσβαλλόμενα παραστήσαντος ὡς ἀμερίμνως ἐξακολουθοῦντα τὸ ἔργον των, ἐνῶ τὸ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν εἰκονίζεται καταπεπτωκὸς ἤδη καὶ ἐκ τοῦ τρόμου παράλυτον, ἅτε μόνον τρόπον τινα ἰδὸν τὸ ἕτερον τῶν ἐφορησάντων ἀγρίων θηρίων. Ἐν τῇ τρίτῃ ζώνῃ εἰκονίζοντο ἐν ἰδίῳ τετραγώνῳ πλαισίῳ δύο ἄνδρες, ὧν μόνος διακρίνεται ἢ κεφαλῆ, διότι αἱ καμπύλαι ἐκεῖναι γραμμαὶ αἱ δίκην σειρητιῶν στρατιωτικῆς στολῆς οὐδὲν σαφὲς καὶ ὠρισμένον δηλοῦσι. Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ ζώνῃ (ἣς δυστυχῶς ὡσαύτως μέρος μόνον μᾶς περιεσώθη) εἰκονίζοντο, ὡς φαίνεται, λέοντες μαχόμενοι ἢ μᾶλλον ἐπιτιθέμενοι κατ' ἀνθρώπων· ἐνὸς τούτων

(1) Μόνον τὸ ἐλικοειδὲς κόσμημα τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὀρθῶντος σωζομένης ζώνης ἔχει τι, ὅπερ ἐγὼ δὲν κατώρθωσα ν' ἀνεύρω. οὔτε τὰς ἐν τοῖς ἡμετέροις Μουσείοις ἀρχαιότητας ἐπισκοποῦν, οὔτε τὰ πρόχειρά μοι βιβλία ἀναδιδόντων, τὴν καμπύλην δηλ. ἐκεῖνην ἐνωτικὴν γραμμὴν τῶν ἐλείων· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι τὸ καιρὸν καὶ θὰ παρατηρήθῃ ἤδη ἐν ἄλλοις ὁμοίου εἶδους ἀντικειμένοις.

(2) Ταῦτα ὁμοιάζουσι πρὸς ἰαπελίφρους, τὸ δὲ μικρότερον πρὸς αἰγαίφρον.

καταβεβλημένου καὶ πεπτωκὸς διακρίνεται ἢ κινήμη (ἢ ἀριστερὰ ὡς ὑποθέτω) μετὰ τοῦ ποδός· μετὰ τῶν δύο ἀγρίων θηρίων, ἐν παραδόξῳ ἀληθῶς θέσει καὶ στάσει εἰκονίζεται ἕτερος ἄνθρωπος, οὔτινος δὲν διακρίνονται σαφῶς ἢ ἢ κεφαλῆ καὶ ὁ δεξιὸς βραχίον, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος οἰοῦνται ὑπὸ τοῦ λέοντος ἀποκρυπτόμενα σφόδρα συγκεχυμένα καὶ ἀόριστα εἶναι. Ὁ τύπος τοῦ προσώπου εἶναι καὶ ἐν τούτῳ ὁ αὐτός, οἷος καὶ ὁ τῶν τῆς τρίτης ζώνης διάφορός πως τοῦ τυπικοῦ ἐκεῖνου σχηματισμοῦ τῶν ἐν τοῖς ἀγγείοις τοῦ Διυλοῦ εἰκονιζομένων, ὁμοιότητά τινα δὲ μᾶλλον δεικνύων πρὸς τὸν τύπον τῶν εἰκονιζομένων ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τοῦ Κορινθιακοῦ τάφου (Arch. Zeitung 1884, σελ. 106 καὶ ἐξῆς) καὶ οἰοῦνται τὸ προσίμοιο αὐτοῦ ὄν. Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν δηλοῦνται, τούλάχιστον δὲν διακρίνονται ἐν τῇ νῦν καταστάσει τοῦ ἐλάσματος, ἢ ῥίς εἶναι μακρὰ, προβεβληκυῖα καὶ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς πρὸς τ' ἄνω μᾶλλον νεύουσα, τὸ στόμα δηλοῦται ἀμυδρῶς δι' ἀπλῆς ἐντομῆς καὶ τὸ πηγούριον εἶναι ὀξὺ καὶ προβεβλημένον· ἢ δὲ κόμη δὲν ἐδηλώθη εἰμὴ διὰ τῶν τυπικῶν ἐκείνων *πλεξίδων* τῶν ἐλικοειδῶς συστρεφομένων καὶ προεξεχουσῶν ἔμπροσθεν κατὰ τὸ μέτωπον καὶ μάλιστα ὀπισθεν κατὰ τὸν ἀγχένα, ἐὰν τῷ ὄντι τὸ τόξον ἐκεῖνο τὸ ἀπὸ τοῦ μετώπου διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου ὀπισθεν πρὸς τὸν ἀγχένα κατερχόμενον τῆς κόμης μᾶλλον ἢ *φύλλου* κράνους εἶναι δηλωτικόν, ὡς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐγὼ ὑπέθεσα (1). Καὶ ἐνῶ οὕτως ἀπεικονίζεται ὁ ἄνθρωπος, τὰ ἄλλα ζῶα καὶ μάλιστα ὁ λέων ἂν μὴ κατὰ πάντα φυσικῶς, σαφῶς δμως καὶ ζωηρότατα ἀναπαριστῶνται.

Τῆς αὐτῆς τέχνης προϊόν καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν πεποιημένον ἦτο καὶ τὸ ἔλασμα, οὗ μᾶς περιεσώθη τὸ ἐν τῷ αὐτῷ Πίν. ὑπὸ τὸν ἀριθ. 2 ἀπεικονισθὲν τεμάχιον· ἀλλ' ἔχει καὶ τινὰς διαφορὰς ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον. Καὶ πρῶτον διαφέρει πως ὁ τύπος τῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν τῶν εἰκονιζομένων καὶ ἐνταῦθα ἐν ἰδίῳ τετραγώνῳ πλαισίῳ κατὰ τὴν

(1) Οἱ ἄνδρες φαίνονται κατὰ τὰ ἄλλα ὄλως ἄσπλοιοι ὄντες καὶ θὰ ἦτο παράδοξον τῷ ὄντι νὰ φορῶσι μόνον κράνος. Περὶ δὲ καὶ Arch. Zeitung 1884 σελ. 102 καὶ 104, Helbig Das Homer. Epos σελ. 166 καὶ ἀνωτέρω σελ. 178 σμ.

τρίτην ζώνην, δὲν παρατηρεῖται δηλ. ἐν αὐτῷ (καθόσον αἱ σωζόμεναι κεφαλαὶ διακρίνονται) ἡ τάσις ἐκείνη τῆς δι' ὑπερβολῆς δηλώσεως μερῶν τινῶν τοῦ προσώπου· ἔπειτα (καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη εἶναι ἡ μᾶλλον λόγου ἀξία) δὲν κοσμεῖται διὰ στιγμῶν μόνον κατὰ τὰς ταινίας τὰς κατὰ τὰ ἄκρα, ἀλλὰ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὸ περιεργότερον, τοῦ τε λέοντος (τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ ζώνῃ εἰκονιζομένου) καὶ τῶν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν τὸ περίγραμμα ἀποτελοῦσι τοιαῦται στιγμαὶ καὶ κατὰ τοῦτο τὸ ἡμέτερον χρυσοῦν ἔλασμα δεικνύει ψηλαφητὴν ὄντως ὁμοιότητα πρὸς τινὰ θραύσματα ἀγγείων ἐν Τίρυνθι κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ λήξαντος ἔτους εὐρεθέντα, ἐν οἷς ἐπίσης τὸ πλεῖστον τῶν εἰκονιζομένων ζώων ἢ ἀνθρώπων διὰ τοιούτων στιγμῶν περιγράφεται (1). Δὲν ἐξετάζω νῦν ἂν ὁ τρόπος οὗτος τῆς διὰ στιγμῶν διακοσμήσεως προῆλθεν ἐν τῇ μεταλλουργικῇ ἐκ πραγματικῆς ἀνάγκης (καθόσον δηλ. αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι ἤσαν ποτε πραγματικαὶ ὅπαι πρὸς εἰσδοχὴν ἔλτων) ἢ ἔχει ἀλλαχοῦ τὴν πηγὴν του· βέβαιον ὅμως ὑπολαμβάνω ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ἀγγειογράφοι καὶ ἄλλα ἐξ αὐτῆς (τῆς μεταλλουργικῆς) παραλαβόντες παρέλαβον καὶ τοῦτο χω-

ρίς πολὺ νὰ σκεφθῶσιν ἂν ἤρμοζεν ἢ ὄχι εἰς τὴν τέχνην των.

Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Ὅτι δὲ τὰ ἡμέτερα ἐλάσματα προωρισμένα ἦσαν νὰ προσηλῶνται καὶ καλύπτωσιν ὕλην ἥττον πολυτίμον θεωρῶ ὡς βέβαιον. Καὶ δύνανται μὲν αἱ καὶ νῦν ὁρώμεναι κατὰ τὰς πρὸς τὰ ἄκρα των ταινίας ὅπαι νὰ μὴ ἐποιήθησαν πᾶσαι ἐξ ἀρχῆς πρὸς τινὰ σκοπὸν, ἀλλὰ τινες ἐξ αὐτῶν νὰ ὦσιν ἀποτέλεσμα τυχαίου τοῦ χρόνου· οὐδὲν ἥττον ὅμως καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἀκροτάτας στιγμοφόρους ταινίας ἦτοι τὰ κρίσπεδά των, οὕτως εἰπεῖν, δυνατόν νὰ ἔφερον τοιαύτας ἐξεπίτηδες ὅπας καὶ τὴν γνώμην μου ταύτην ὑποστηρίζει τεμάχιον ἄλλο χρυσοῦν ἐλάσματος εὐρεθὲν (1) κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τῆς ἐπιχώσεως τοῦ πρὸς ἀνατολὰς μέρους τοῦ δαπέδου τοῦ Σηκοῦ, οὗ ἡ ἀκροτάτη ταινία κοσμουμένη ὡσαύτως διὰ τῶν συνήθων στιγμῶν φέρει κατὰ διαστήματα καὶ ὅπαις, περὶ ὧν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐποιήθησαν τοιαῦται πρὸς τινὰ ὀρισμένον σκοπὸν.

Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 8 Ἰουλίου 1885

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΤΙΝΟΣ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΟΥ τόμ. γ' (1875) σελ. 687 ἐπ.

CORPUS INSCRIPT. ATTICARUM II. I. ἀρ. 578.

Ψήφισμα Μυρφίνουσίων.

Στίχος 27 ἐὰν δὲ ἀφῆ, ὀφειλέτω. δραχμὰς ἐὰν ΟΕΤ

Στίχος 28. εἰ ἀργύριον δανείζειν τοὺς ἱερέας νομίζω συμπληρωτέον οὕτω·

Στίχος 27 δραχμὰς. ἐὰν δὲ τινι δέ-

Στίχος 28. εἰ

εὐοδομένης τῆς ἐννοίας· «ἐὰν δὲ τινι δέη ἀργύ-

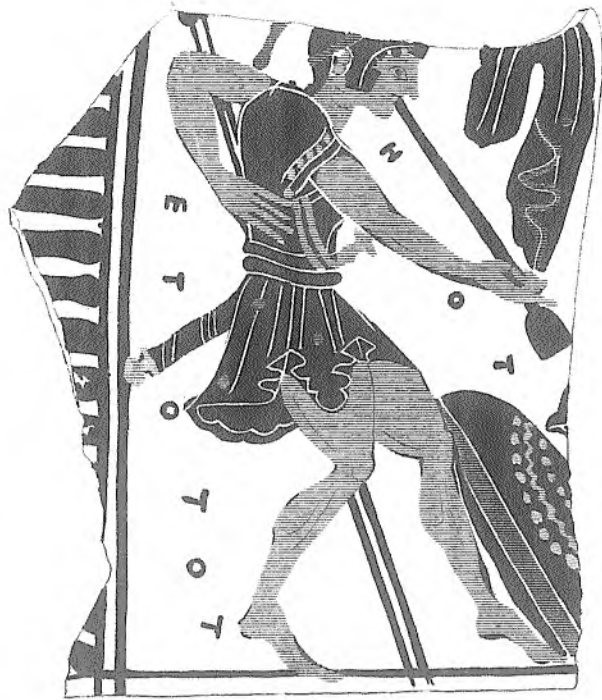
(1) Ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἀγγείῳ δὲν ἔχω παρατηρήσει ἐγὼ τὴν ἐν λόγῳ διὰ στιγμῶν περιγραφὴν τῶν ἀπεικονιζομένων ζώων ἢ ἀνθρώπων.

ριον δανείζειν τοὺς ἱερέας, κλπ.» — ἐὰν δεῆσῃ νὰ δανείσωσιν εἰς τινὰ ἀργύριον οἱ ἱερεῖς. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ο διὰ τοῦ Δ ἐν τῷ ΟΕΤ εἶνε μία τῶν πολλῶν ἀπαραιτήτων διορθώσεων ἐν τῷ σφόδρα ἡμελημένῳ ἔργῳ τοῦ ἀγροίκου χαράκτου τῆς ἐπιγραφῆς.

Στίχος 32. ὑποκείσθω τῷ θεῷ, οὗ ἂν εἰ ἱερωμένος. τῆ

Στίχος 33. εἰ.

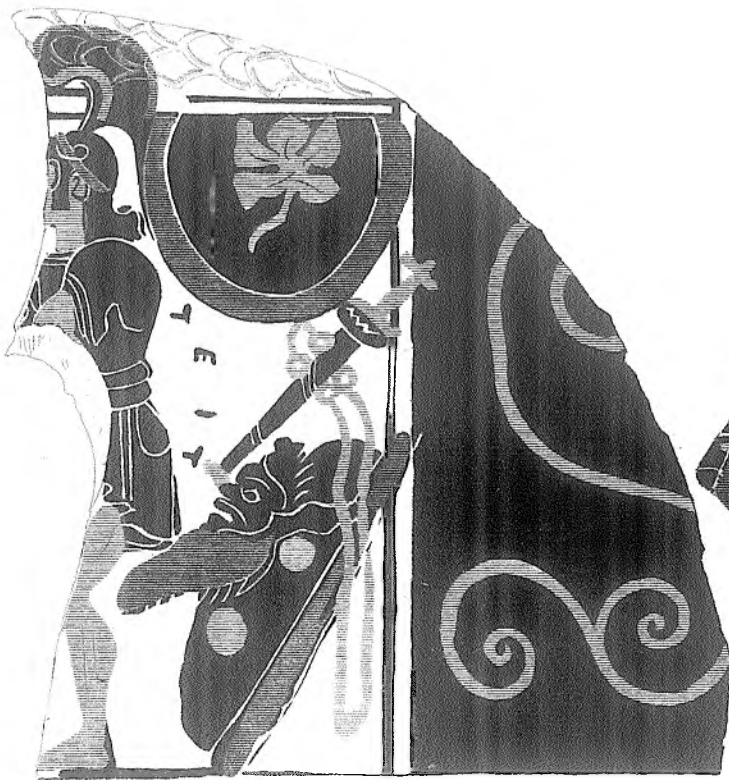
(1) Τὸ τεμάχιον εἶναι μικρὸν καὶ δὲν σώζει εἰμὴ τὰ συνήθη ἐλικοειδῆ κοσμήματα. Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἦτοι ἐν τῇ ἐπιχώσει τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ δαπέδου τοῦ Σηκοῦ, καὶ ἐν στρώματι γύμματος ζωηρὰ φέροντος τὰ ἔγνη πυρὸς ὑποδεικνύοντος τὴν ὑπαρξίν βωμοῦ τινος πιθανῶς ἐκεῖ ἐν παλαιότεροις χρόνοις εὐρέθησαν καὶ ἄλλα ὁμοίων χρυσοῦν ἐλασμάτων τεμάχια, ἀλλ' ἐν οὐδενὶ τούτων κατόρθωσα νὰ διακρίνω τετρία ζώων ἢ ἀνθρώπων. Τὰ κοσμήματα ἐπαναλαμβάνονται τὰ αὐτὰ πανταχοῦ.

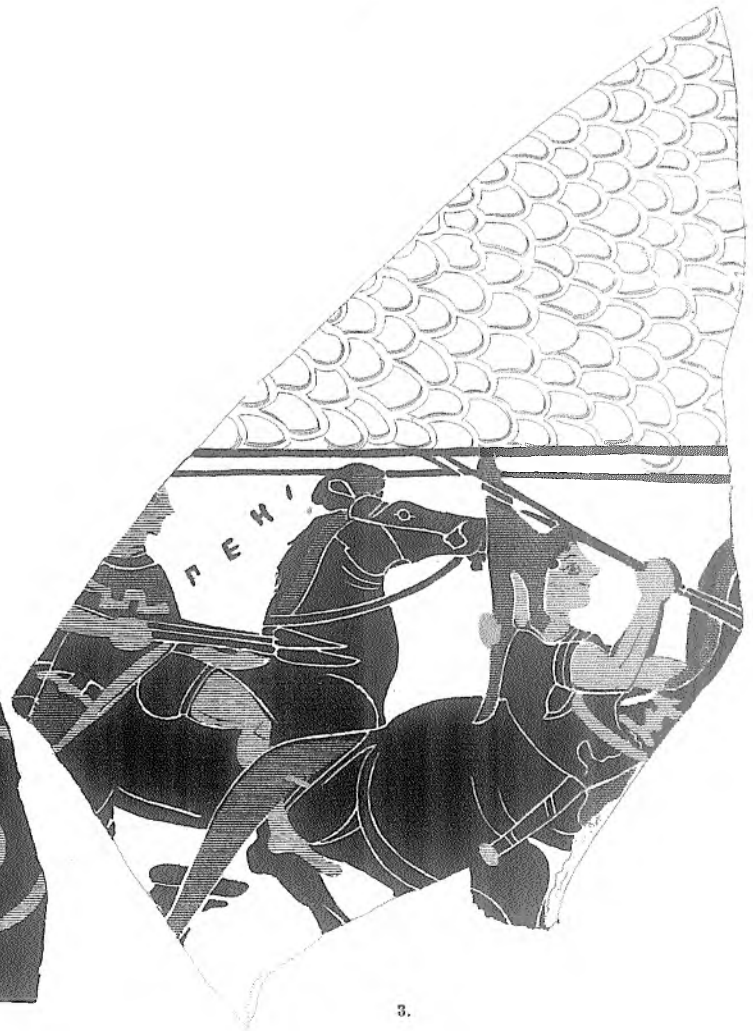
1.

4.

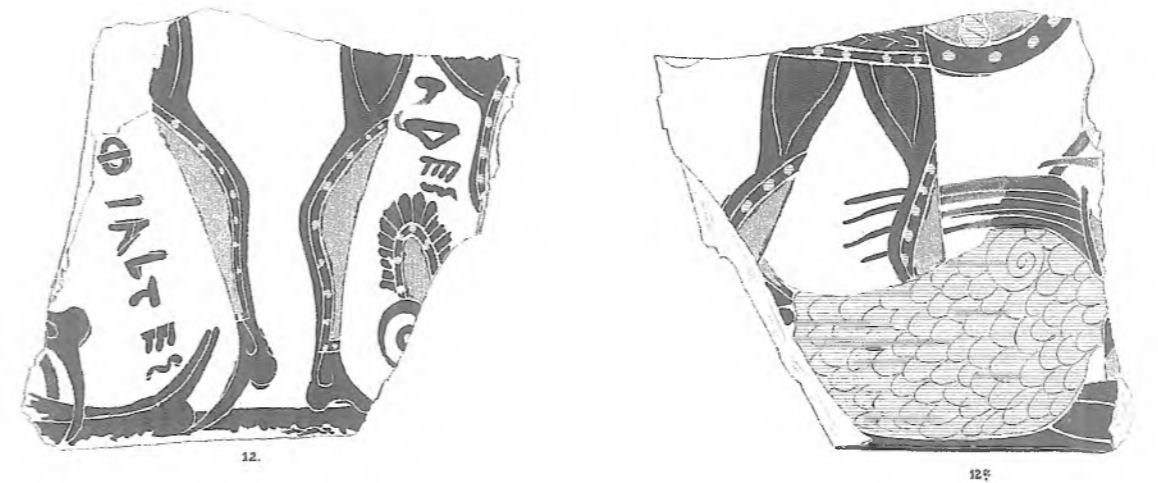
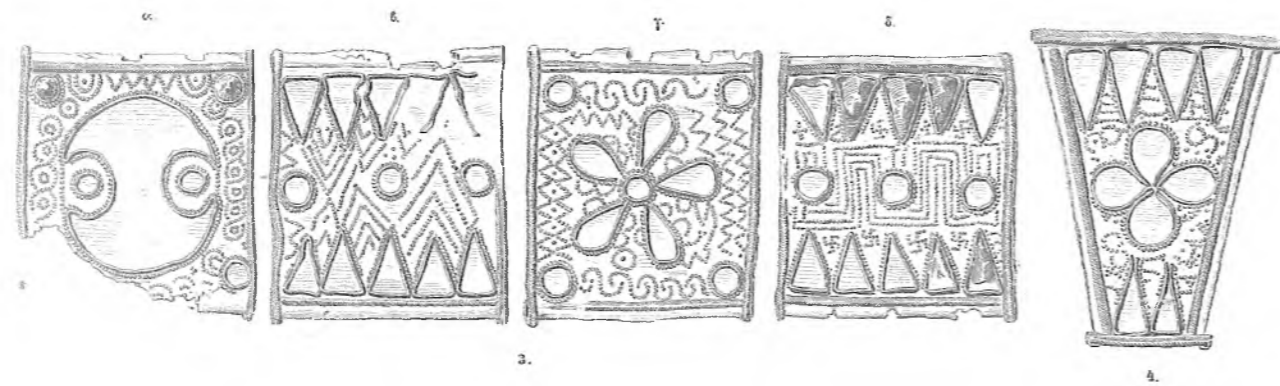
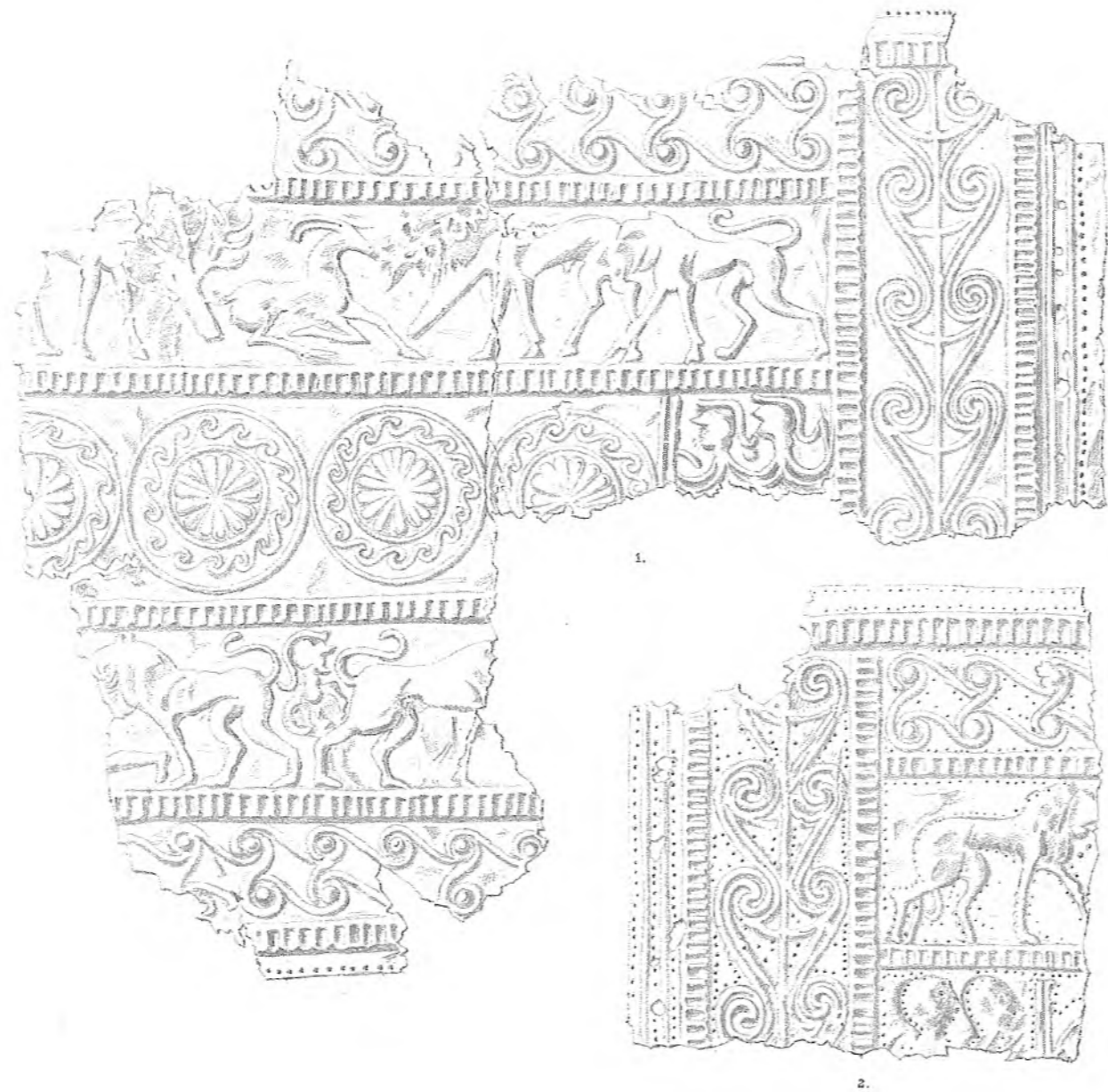

2.

3.

ΑΓΓΕΙΩΝ ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΕΛΑΣΜΑΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΙΩΝ ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.